

## Arrest

nr. 246 419 van 18 december 2020  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het verzoekschrift en de nota met opmerkingen zijn de verzoeker en de verwerende partij het eens over het volgende feitenrelaas:

Verzoeker vroeg op 5 januari 2001 een eerste maal om de erkenning van de status als vluchteling.

Op 26 september 2011 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Luik wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 30 april 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld wegens poging tot ontvoering van een minderjarige én opzettelijke slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Op 30 november 2017 werd verzoeker door het hof van beroep te Luik veroordeeld wegens verkrachting met geweld op een minderjarige, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, met verzwarende omstandigheden.

Op 10 januari 2019 werd verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord in het licht van de gebeurlijke heroverweging van de geldigheid van diens subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 februari 2019 besliste de commissaris-generaal om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker op grond van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in te trekken.

Verzoeker diende op 21 maart 2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest nr. 226 702 van 26 september 2019 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 augustus 2020 neemt de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen bevatten volgende redengeving:

*(...)*  
*Mijnheer*

*naam : S.*  
*voornaam : S.*  
*geboortedatum : 08.04.1978*  
*geboorteplaats: P.*  
*nationaliteit : nog niet definitief bewezen*

*Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:*

*U diende in België 2 verzoeken om internationale bescherming in, respectievelijk op 05/01/2001 en 25/07/2005 die beide geen aanleiding gaven tot toekenning van een internationale beschermingsstatus. Op 21/12/2006 werd via de gemeente Koekelberg een aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Op 23/01/2007 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 13/01/2009 een A-kaart afgeleverd. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 03/03/2010 in het bezit gesteld van een B-kaart, laatst geldig tot 19/01/2020.*

*Op 26/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf 6 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote.*

*Op 30/04/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.*

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden wegens verkrachting met geweld op een minderjarige ouder dan 10 jaar doch jonger dan 14 jaar; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat de dader gezag uitoefende over het slachtoffer; exploitatie van ontucht van een minderjarige; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, met de verzwarende omstandigheden dat het slachtoffer kwetsbaar was omwille van haar leeftijd.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 23/08/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1<sup>o</sup>) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u door het CGVS op 10/01/2019 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 19/02/2019 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1<sup>o</sup>, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 19/02/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van, een ernstig misdrijf verantwoorden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende op 21/03/2019 tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 26/09/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus bevestigd en bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1<sup>o</sup>, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 17/06/2020 via een aangetekend schrijven opnieuw uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde via uw raadsman aan de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen terug: een attest van gezinssamenstelling en een aankoopakte van uw woning. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 05/01/2001 verklaarde dat u het Rijk op 25/12/2000 bent binnengekomen, met andere woorden bijna 20 jaar geleden. We merken evenwel op dat u pas sinds uw aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 22/12/2006 op ononderbroken en regelmatige wijze in het Rijk verblijft. U keerde na uw eerste negatief afgesloten verzoek om internationale bescherming naar eigen zeggen immers tot 2005 terug naar Kosovo, om vervolgens in België op 25/07/2005 een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook dit verzoek werd negatief afgesloten. Aangezien uw aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanleiding gaf tot verblijfsrecht in België verblijft u pas sindsdien op ononderbroken en regelmatige wijze in het Rijk, met andere woorden ongeveer 13,5 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 28 jaar bereikt.

*Derhalve stellen we vast dat u tot eind 2000 en tussen januari 2001 en juni 2005 elders dan in België heeft doorgebracht, met andere woorden het overgrote deel van uw leven. Het is op heden echter onduidelijk of u effectief over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, evenmin is het duidelijk of u – zoals u verklaarde in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming – in Kosovo opgroeide en verbleef. Het CGVS is in haar beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 19/02/2019 immers van oordeel dat u actueel als Servisch staatsburger dient te worden beschouwd. Het oordeelde dat nog steeds geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde verblijfplaatsen voor uw tweede verzoek om internationale bescherming. Tijdens uw gehoor dd. 12/12/2005 beweerde u tijdens de oorlog in Kosovo verbleven te hebben en sprak u over documenten die rond 2000 in Kosovo waren afgeleverd, terwijl u tijdens uw gehoor dd. 10/01/2019 verklaarde dat u reeds begin 1998 Kosovo had verlaten en daarna naar Italië was geweest alvorens in 2000 een eerste keer naar België te komen. Tijdens datzelfde gehoor legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af: zo verklaarde u aanvankelijk sinds 1998 nooit meer naar Kosovo te zijn teruggekeerd, even later verklaarde u zich dat u toch van 2001 tot 2005 naar Kosovo was teruggekeerd.*

*Bijgevolg kan aan uw verklaringen geen enkele waarde worden gehecht en gelet op de tegenstrijdigheid ervan, kan enkel worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties moedwillig misleidt en geen inzicht wenst te verschaffen in zowel uw land van nationaliteit als uw vroeger land van gewoonlijk verblijf. Wat er ook van zij, u heeft het overgrote deel van uw leven elders dan in België doorgebracht en u groeide in dat land op en werd er opgevoegd. U verklaarde in de vragenlijst in het kader van het hoorrecht als moedertaal Roma te hebben en verklaarde tijdens uw gehoor bij de DVZ dd. 10/10/2005 een beetje Servo-Kroatisch en Albanees te beheersen, allen talen waarmee u zich in zowel in Servië als Kosovo redelijkerwijs kan uitdrukken. Het geheel van deze vaststellingen maakt dat u als zelfstandige en gezonde volwassen man, die het merendeel van zijn leven elders dan in België – vermoedelijk Servië of Kosovo doorgebracht heeft - redelijkerwijs over de mogelijkheden beschikt zich in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf te herintegreren.*

*In de vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaarde u een integratiecursus en taalcursus Frans te hebben gevolgd. Vooreerst merken we op dat geen enkel formeel element aanbracht om deze beweringen te staven. Daarnaast merken we op dat het loutere feit dat u een integratiecursus zou hebben gevolgd niet noodzakelijkerwijs getuigt van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Daarnaast blijkt uit deze vragenlijst dat u in België gedurende een verblijf van maar liefst 13,5 jaar geen enkele opleiding heeft gevolgd, noch één enkele dag heeft gewerkt. Hoewel u een echtgenote en 10 kinderen heeft, achtte u het klaarblijkelijk niet nodig tijdens uw verblijf bij te dragen tot de sociale zekerheid door te werken, noch achtte u het nodig ook maar enige opleiding te volgen teneinde uw kansen op de arbeidsmarkt te versterken.*

*Uit bovenstaande kan enkel geconcludeerd worden dat u op geen enkele wijze enige wil tot integratie in de Belgische samenleving heeft getoond. Het vermeende feit dat u een integratiecursus en een taalcursus zou hebben gevolgd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de simpele vaststelling dat u op geen enkele wijze betrokkenheid met de Belgische samenleving heeft getoond door middel van opleidingen, tewerkstelling, vrijwilligerswerk of wat dies meer zij.*

*Alsof het totale gebrek aan wil om zich in de Belgische samenleving te integreren niet voldoende was, werd u drie keer definitief correctioneel veroordeeld voor ernstige tot zeer ernstige feiten. Op 26/09/2011 – dus reeds enkele jaren na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus - werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote. U trok uit deze veroordeling blijkbaar geen lessen. U werd op 30/04/2012, slechts enkele maanden later dus, opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens poging tot ontvoering van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige. Uit het vonnis is gebleken dat u op 12/05/2009 – samen met uw echtgenote – op gewelddadige manier getracht heeft een 16 jarige aan een school te ontvoeren. U zou aan het slachtoffer gezegd hebben dat u “haar ging meenemen om met haar te neuken en dan te vermoorden”. Zelfs deze tweede definitieve veroordeling heeft u er niet van weerhouden opnieuw zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen. Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden omdat u twee minderjarige kinderen (jonger dan 14 en 16 jaar) onwettig uithuwelijkte, waarna de “echtgenote” van uw minderjarig kind bij u introk en op 14 jarige leeftijd zwanger werd en beviel van een kind. Deze feiten werden door de rechter gekwalificeerd als verkrachting met geweld op een minderjarige; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige en exploitatie van ontucht van een minderjarige.*

Tot slot is gebleken dat u niet enkel drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd, u werd ook herhaaldelijk veroordeeld door een politierechtbank.

U heeft tijdens een ononderbroken en regelmatig verblijf van 13,5 jaar in België met andere woorden niet alleen geen enkele inspanning geleverd zich in de Belgische samenleving te integreren, bovendien heeft u zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan feiten van geweldpleging jegens uw echtgenote, een minderjarig kind en uw eigen minderjarige kinderen. U verwees in het verleden, en ook nog steeds in de tussenkomst van uw raadsman, naar de "Roma-traditie" waarbinnen deze feiten moeten gekaderd worden. Het feit dat u zich na langdurig verblijf in België nog steeds liet leiden door deze "Roma-traditie" – die haaks staat op de Belgische wetten, waarden en normen – geeft enkel blijk van uw totaal gebrek aan integratie of zelfs maar de wil daartoe. Het loutere feit dat deze feiten zouden gekaderd hebben binnen deze "Roma-traditie" doet trouwens op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat deze in strijd zijn met de Belgische wetgeving en aanleiding gaven tot verschillende strafrechtelijke veroordelingen.

Bovendien merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 10/01/2019 in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus stemde niet te begrijpen waarom u gestraft werd en meent onrechtvaardig te zijn veroordeeld. Hieruit blijkt een totaal gebrek aan schuldinzicht en berouw. Dat u nu middels de tussenkomst van uw raadsman zou inzien dat u zich naar de Belgische normen moet schikken en niet naar de eeuwenlange "Roma-traditie" en dat u spijt heeft van wat er gebeurd is, kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. U kreeg herhaaldelijk de kans om uw spijt te betuigen en schuldinzicht te tonen: u liet dit na in het kader van uw veroordeling en slechts anderhalf jaar geleden liet u dit uitdrukkelijk na tijdens uw gehoor bij het CGVS. Het is opmerkelijk te noemen dat u pas spijt betuigt en u pas naar de Belgische normen wenst te schikken op het ogenblik dat uw verblijfsrecht opnieuw onderzocht wordt. U heeft ons inziens voldoende kansen gekregen om u tijdens uw langdurig verblijf in België te schikken naar de Belgische normen en zich in de Belgische samenleving te integreren.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in drie definitieve veroordelingen voor ernstige tot zeer ernstige feiten van geweldpleging, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst die uw raadsman ons bezorgde, verklaarde dat de enige in België verblijvende gezins- of familieleden uw echtgenote en tien kinderen zijn. Daarnaast zouden uw moeder, broer en zus in Frankrijk verblijven. U verklaarde in uw land van herkomst geen familieleden meer te hebben.

Wat de aanwezigheid in Frankrijk betreft van uw moeder, broer en zus, merken we op dat hun loutere aanwezigheid in Frankrijk niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. U maakte niet aannemelijk dat tussen u en hen een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw echtgenote en kinderen, merken we op dat u verklaarde dat 5 van uw kinderen nog minderjarig en 5 ervan meerderjarig zijn en 8 van hen nog bij u wonen. Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u en uw echtgenote en minderjarige kinderen, wordt niet betwist. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals de gevolgen van deze beslissingen voor uw echtgenote en kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kan hebben op hun welzijn is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. Het feit dat u in België een gezinsleven uitbouwde, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze niet enkel een impact konden hebben op het welzijn van uw

*echtgenote en kinderen, doch ook op uw eigen verblijfsrechtelijke situatie. Het klemmt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw echtgenote en kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt. U pleegde ook niet zomaar feiten van openbare orde, maar zoals reeds ten overvloede aangehaald, pleegde u herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten uitgerekend tegen uw echtgenote en kinderen. U bracht opzettelijke slagen en verwondingen toe aan uw echtgenote en huwelijkte twee van uw minderjarige kinderen op zeer jonge leeftijd gedwongen uit, feiten die zoals reeds vermeld gekwalificeerd werden als verkrachting, aanranding van de eerbaarheid en exploitatie van ontucht.*

*Bovendien merken we op dat deze beslissingen enkel op u betrekking hebben. Uw kinderen beschikken op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus en op een verblijf van onbepaalde duur. Zij verblijven dus nog steeds legaal in België en kunnen onverminderd genieten van recht op onderwijs en andere aan hun legaal verblijf verbonden rechten. Bovendien maakt uw echtgenote, wiens subsidiaire beschermingsstatus eveneens ingetrokken werd, evenmin het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij beschikt op heden nog steeds over een verblijfsrecht van onbepaalde duur en zal dus kunnen blijven instaan voor de zorg over jullie kinderen.*

*Gelet op het feit dat dat herhaaldelijk veroordeeld bent voor feiten gepleegd ten aanzien van uw gezinsleden kan ons inziens enkel leiden tot de conclusie dat u een gevaar vormt voor zowel uw echtgenote, uw kinderen als de samenleving als geheel. De eventuele bijkomende negatieve impact van deze beslissing op uw echtgenote of kinderen is op zich onvoldoende reden om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.*

*We merken ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden, zeker het gegeven dat het telkens ging om ernstige tot zeer ernstige gepleegd op uw gezinsleden, worden uw persoonlijke familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw echtgenote of kinderen, daar zij begeleid van een meerderjarige op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Uw echtgenote beschikt niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus – deze werd net zoals de uw definitief ingetrokken – doch uw kinderen wel. Een terugkeer naar hun land van herkomst kan dus gevolgen hebben voor deze beschermingsstatus. We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.*

*Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in de door uw raadsman aan de DVZ bezorgde vragenlijst enkel last te hebben van rugpijn, doch u bracht geen enkel document aan waaruit blijkt dat u problemen ervaart die u belemmeren te reizen of naar uw land van herkomst terug te keren.*

*Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst of gewoonlijk verblijf, herhalen we dat u bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde en geen duidelijk inzicht wenste te verschaffen over uw land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf voor aankomst in België. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielinstanties moedwillig misleidt, teneinde een verwijdering naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf te verhinderen. Dat geen duidelijk zicht bestaat op uw land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf, kan de DVZ bijgevolg bezwaarlijk euvel worden geduid.*

*De door u in de vragenlijst geformuleerd bezwaren betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst of gewoonlijk verblijf, zij het Servië, zij het Kosovo, hebben louter betrekking op het feit dat u er geen enkel belang of eigendom meer heeft, noch een gezinsleven. We merken dienaangaande op dat reeds geoordeeld werd dat uw gezinsleven, gelet op uw strafrechtelijk verleden, ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We wezen er reeds op dat contacten met gezinsleden ook op andere manieren kunnen worden onderhouden en dat niets uw echtgenote en kinderen verhindert korte bezoeken te brengen in elke Staat waartoe u allen toegang heeft.*

*We merken op dat het CGVS – hoewel het van oordeel is dat u actueel als Servisch staatsburger dient te worden beschouwd - een beoordeling deed ten aanzien van zowel Kosovo als Servië. Het CGVS was*

van oordeel dat in geen van beide gevallen een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U bracht in de vragenlijst in het kader van het hoorrecht geen enkel element aan dat noopt tot een wijziging van die beoordeling of die noopt tot de conclusie dat die beoordeling niet langer actueel is. Hoewel een hervestiging in Kosovo of Servië gepaard kan gaan met een zekere hardheid, en er bepaalde hinderpalen bestaan, kan van een zelfstandige, volwassen en gezonde man die het Roma machtig is en enkele andere regionale talen tot op zekere hoogte beheerst, redelijkerwijs worden verwacht zich te kunnen hervestigen. Dat u – ondanks het feit dat u nooit (officieel) gewerkt heeft en een gezin van meer dan 10 personen te onderhouden heeft – een eigen woning in België kon aanschaffen, wijst er ons inziens op dat u over een zekere financiële slagkracht beschikt die u in staat moet stellen een verblijfplaats te huren of kopen. Het feit dat u er in geslaagd bent tijdens uw ononderbroken en regelmatig verblijf van 13,5 jaar in België zonder ook maar één dag gewerkt te hebben een woonst aan te kopen en uw volledige gezin te onderhouden, toont aan dat u over de nodige middelen beschikt om zulks ook voor uzelf te realiseren na hervestiging. Niets verhindert u om n hervestiging zich op de arbeidsmarkt te begeven om uw financiële slagkracht te verhogen. Daar waar u verwijst naar de situatie van Roma in Servië en Kosovo, dienen we te verwijzen naar de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus waarin gesteld wordt dat deze argumenten niet nopen tot de conclusie dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u geen enkel element aanbracht dat noopt tot een wijziging van deze beoordeling.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, bevolen het grondgebied te verlaten.  
(...)"

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt een nota met opmerkingen neer, maar laat na de Raad een administratief dossier te bezorgen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van: "artikelen 3, 8 en 14 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikelen 7, 21 en 24 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: de Handvest) in werking getreden op 1 december 2009, van artikelen 10. 11. 22 en 22bis van de Grondwet, van artikel 2 van het burgerlijk wetboek, van artikelen 7. 22, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als 'algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

De derde grief van verzoeker luidt als volgt:

### “• Derde grief

In geval van een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet rekening worden gehouden met de grondrechten (RvV - arrest nr. 230.502 van 18 december 2019).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 7 van de Handvest van de grondrechten en artikel 8 EVRM garanderen het ook.

Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Volgens artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

« Bij alle handelingen in verband met kinderen ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist ».

Het belang van het kind vereist dat hij niet alleen direct contact met zijn ouders kan onderhouden, maar ook regelmatige persoonlijke relaties kan onderhouden (artikelen 9.3 en 10.2 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: « Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement » van hun vader of moeder die onderdaan zijn van een derde land (EVRM - arrest Jeunesse v. The Nederlands van 3 oktober 2014, § 120).

In een arrest nr. 213.781 van 12 december 2018 herinnert uw Raad eraan dat: « Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM. Vooral te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61).

De Raad merkt op dat de verweerder geenszins betwist dat de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en zijn vijf minderjarige kinderen waaronder zijn jongste dochter S. Het staat evenmin ter betwisting dat dit gezinsleven ook daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Een dergelijk beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders en minderjarige kinderen wordt overigens volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vermoed aanwezig te zijn. Een kind, geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, maakt ipso jure deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30: EHRM 28 november 1996, Ahmet/Nederland, § 60: EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 94). De band tussen een ouder en diens minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32: EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). (...)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat artikel 8 van het EVRM in casu moet worden beoordeeld in het licht van de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. De uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling vormt in principe een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49: EHRM 2 juni 2015, K



M./Zwitserland. § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09. Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015. nr. 70429/10. par. 39- 40).

De eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven is echter, ook bij de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling, niet absoluut. Wel is vereist dat de uitwijzing beantwoordt aan de wettigheids- en doelmatigheidsvereisten van artikel 8. tweede lid van het EVRM. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid. is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

De proportionaliteitsvereiste impliceert echter wel dat er in elk geval een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003. Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu. heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K M./Zwitserland, §51).

Het betreft hier: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Oner (EHRM 18 oktober 2006. Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken: (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, en algemeen, telkens wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu. dient in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist tevens het hoger belang van deze kinderen in overweging te worden genomen

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014. Jeunesse/Nederland (GK). § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010. nr. 41615/07. Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK). par. 135-136).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden genomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van verblijfs- of verwijderingsbeslissing die worden getroffen ten aanzien van één van beide ouders (EHRM 3 oktober 2014. Jeunesse/Nederland

(GK), §§ 117 - 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §118). '

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK). § 109)

Hoewel het beginsel van het belang van het kind In principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken. § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken. § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing) ».

In casu zijn Meneer S. S. en Mevrouw K. B. getrouwd en hebben samen tien kinderen: L., L., E., G., B., D., A., A., A. en S. S. Het bestaan van het privé- en gezinsleven wordt door de tegenpartij niet betwist (bestreden beslissing, p. 5). De verwerende partij stelt echter dat Meneer S. een gevaar vormt voor zijn familie gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en stelt dat de bescherming van de openbare orde voorrang heeft op het recht op een privé- en gezinsleven en op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen.

Mevrouw B. werd veroordeeld voor precies dezelfde feiten als Meneer S.. Op 5 augustus 2020 heeft de verwerende partij echter een beslissing van behoud van het verblijfsrecht genomen ten aanzien van Mevrouw B. (stuk 3). Enerzijds is deze redenering in strijd met het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie (gegarandeerd door artikelen 10 en 11 van het Grondwet; artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikel 14 EVRM). Anderzijds is de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd, in strijd met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien het niet uitlegt waarom Meneer S. een zodanig gevaar voor zijn gezin en de openbare orde vormt dat hij zijn verblijfsrecht niet kan behouden, terwijl zijn vrouw, die voor precies dezelfde feiten werd veroordeeld (afgezien van de veroordeling van Meneer S. in 2011, die geen actuele bedreiging voor de openbare orde bewijst), het hare heeft kunnen behouden.

Bovendien legt Meneer S. ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een opleidingscontract voor, evenals een contract als vrijwilliger (stukken 4 en 5). Deze documenten tonen aan dat Meneer S. bereid is zich te verlossen, en getuigen van zijn wens om te integreren in de Belgische samenleving.

Ten slotte volgens de verwerende partij: « De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door modern communicatiemiddelen. (...) We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie alles toegang hebben » (bestreden beslissing, p. 6). De motivatie van de bestreden beslissing is stereotiep. In een gelijkaardige zaak oordeelde Uw Raad dat: « de fair balance-toets met betrekking tot het gezinsleven en de minderjarige kinderen in casu bijzonder summier is. Verzoekers advocaat deelde aan de verwerende partij met een brief van 20 september 2019 mee dat verzoeker kostwinner is van het gezin waarbij verzoekers Belgische echtgenote instaat voor de vier kinderen. De bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat : 'Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde' en motiveert vervolgens met betrekking tot verzoekers individuele situatie. Verder motiveert de beslissing dat 'de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren (kunnen) worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen'. (...)

Met het louter poneren dat het familiaal belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beëindigingsmaatregel voor de kinderen van verzoeker. Ook met het motief dat 'de contacten met

familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen', toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de terugkeer van verzoeker voor zijn kinderen in België. (...)

Er blijkt echter niet dat het gevaar voor de openbare orde werd afgemeten aan het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periodes, verzoekers gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven, de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsbrand (...), de leeftijd van de kinderen, of de ernst van de moeilijkheden die de huwelijkspartner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming. Met het louter verwijzen naar de mogelijkheid van korte bezoeken en het bestaan van moderne communicatiemiddelen, toont de verwerende partij niet aan dat met deze elementen rekening werd gehouden » (RvV - arrest nr 232.855 van 20 februari 2020).

In casu moet dezelfde conclusie worden getrokken. Aangezien verzoeker een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende zijn lange verblijf, zou het intrekken van zijn verblijfsrecht in België een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM. Dat de band tussen ouders en kinderen beschermd wordt door artikel 8 EVRM kan onmogelijk ter discussie staan. Verzoekers kinderen wonen en gaan hier naar school. De verwerende partij kan redelijkerwijs niet zeggen dat de technologie en "korte bezoeken" Meneer S., zijn vrouw en kinderen in staat zou stellen een gezinsleven te onderhouden. Van de echtgenote en de minderjarige kinderen van verzoeker kan overigens niet verwacht worden dat ze zich met verzoeker ergens buiten België zouden vestigen. Ze hebben een verblijfsvergunning in België en de kinderen gaan sinds het begin naar school in België. De wederpartij beoordeelt het gemak, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de maatregel niet concreet. Zij heeft het proportionaliteitsbeginsel en de in de midden genoemde bepalingen geschonden.

Op geen enkel moment heeft de verwerende partij de belangen van de kinderen van verzoeker in aanmerking genomen bij de belangenafweging. Temeer daar mevrouw B. kwetsbaar is vanwege haar gezondheidstoestand (stuk 6). Ze heeft de hulp van haar man nodig om voor de kinderen te zorgen. De kinderen van verzoeker hebben hun vader nodig. Het intrekken van de verblijfsvergunning van hun vader met bevel om het grondgebied te verlaten is in strijd met hun belangen, met artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met artikel 22bis van de Grondwet en met artikel 24 van de Handvest."

3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot de derde grief het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"In een derde onderdeel van het enig middel meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing haar recht op gezinsleven zou schenden, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De verzoekende partij verwijst tevens naar het hoger belang van de minderjarige kinderen.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt immers reeds afdoende om welke redenen een schending van artikel 8 EVRM in casu niet aan de orde kan zijn:

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst die uw raadsman ons bezorgde, verklaarde dat de enige in België verblijvende gezins- of familieleden uw echtgenote en tien kinderen zijn. Daarnaast zouden uw moeder, broer en zus in Frankrijk verblijven. U verklaarde in uw land van herkomst geen familieleden meer te hebben.

Wat de aanwezigheid in Frankrijk betreft van uw moeder, broer en zus, merken we op dat hun loutere aanwezigheid in Frankrijk niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. U maakte niet aannemelijk dat tussen u en hen een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw echtgenote en kinderen, merken we op dat u verklaarde dat 5 van uw kinderen nog minderjarig en 5 ervan meerderjarig zijn en 8 van hen nog bij u wonen. Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u en uw echtgenote en minderjarige kinderen, wordt niet betwist. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals de gevolgen van deze beslissingen voor uw echtgenote en kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kan hebben op hun welzijn is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve

*impact op hun welzijn. Het feit dat u in België een gezinsleven uitbouwde, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze niet enkel een impact konden hebben op het welzijn van uw echtgenote en kinderen, doch ook op uw eigen verblijfsrechtelijke situatie. Het klemmt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw echtgenote en kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt. U pleegde ook niet zomaar feiten van openbare orde, maar zoals reeds ten overvloede aangehaald, pleegde u herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten uitgerekend tegen uw echtgenote en kinderen. U bracht opzettelijke slagen en verwondingen toe aan uw echtgenote en huwelijkte twee van uw minderjarige kinderen op zeer jonge leeftijd gedwongen uit, feiten die zoals reeds vermeld gekwalificeerd werden als verkrachting, aanranding van de eerbaarheid en exploitatie van ontucht.*

*(...)*

*Gelet op het feit dat dat herhaaldelijk veroordeeld bent voor feiten gepleegd ten aanzien van uw gezinsleden kan ons inziens enkel leiden tot de conclusie dat u een gevaar vormt voor zowel uw echtgenote, uw kinderen als de samenleving als geheel. De eventuele bijkomende negatieve impact van deze beslissing op uw echtgenote of kinderen is op zich onvoldoende reden om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.*

*We merken ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden, zeker het gegeven dat het telkens ging om ernstige tot zeer ernstige gepleegd op uw gezinsleden, worden uw persoonlijke familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw echtgenote of kinderen, daar zij begeleid van een meerderjarige op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Uw echtgenote beschikt niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus – deze werd net zoals de uw definitief ingetrokken – doch uw kinderen wel. Een terugkeer naar hun land van herkomst kan dus gevolgen hebben voor deze beschermingsstatus. We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”*

*Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd op bijzonder omstandige wijze rekening gehouden met de gezinsbelangen van de verzoekende partij, waarbij evenwel -rekening houdend met de zeer specifieke elementen van onderhavig dossier- werd besloten dat er geen familiaal beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing kon worden weerhouden.*

*In antwoord op de door de verzoekende partij aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, laat verweerder nog het volgende gelden.*

*Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:*

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 22 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling een werkelijk, actueel én voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde, terwijl zulks a fortiori klemmt ten aanzien van vreemdelingen ten opzichte van wie is vastgesteld dat zij een bedreiging vormen voor de openbare orde.*

*Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.*

*Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.*

*Dienaangaande kan verweerder volstaan met een verwijzing naar de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie met betrekking tot het door de verzoekende partij aangevoerde gezinsleven in België, zoals deze hoger reeds werden geciteerd.*

*Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat 1) de verzoekende partij zelf had moeten voorzien dat haar criminele gedrag ernstige gevolgen kon hebben voor haar gezin in België, 2) de verzoekende partij bovendien zeer zwaarwichtige feiten pleegde ten opzichte van de eigen echtgenote én minderjarige kinderen, hetgeen de ernst van de feiten enkel benadrukt en 3) de contacten met de familie kunnen worden onderhouden via moderne communicatiekanalen, in geval van scheiding en bovendien nog ontmoetingen kunnen worden geregeld in andere landen dan het land van herkomst.*

*Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om elders een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).*

*Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan, zoals overigens ook wordt aangehaald door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing.*

*Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.*

*De verzoekende partij slaagt er volstrekt niet in om afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing.*

*Door uitgebreid te citeren uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt de verzoekende partij volstrekt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze, laat staan met miskennis van artikel 8 EVRM, zou hebben besloten tot de beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd immers wel degelijk een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM gemaakt, waarbij bovendien ook rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen.*

*In de mate dat de verzoekende partij meent dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet werden geschonden, doordat ten aanzien van haar echtgenote een beslissing tot behoud van verblijfsrecht werd genomen, ondanks het feit dat de echtgenote voor precies dezelfde feiten werd veroordeeld als de verzoekende partij. Minstens had de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing nog bijkomend moeten motiveren waarom de echtgenote niet als een gevaar voor het gezin en de samenleving wordt beschouwd.*

*Verweerder merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij allerm minst een identiek strafrechtelijk parcours heeft als de verzoekende partij zelf. Het volstaat in dit kader te verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op 26.09.2011 werd veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan haar echtgenote, terwijl de verzoekende partij ook reeds tweemaal werd veroordeeld wegens zwaarwichtige misdrijven ten aanzien van (haar eigen) minderjarige kinderen én bovendien nog verscheidene andere veroordelingen heeft opgelopen.*

*Het loutere feit dat de echtgenote van de verzoekende partij ook reeds werd veroordeeld voor "dezelfde feiten" als de verzoekende partij, volstaat allerm minst om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden door enkel ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.*

*De verzoekende partij toont volstrekt niet aan dat zij zich in een identieke situatie zou bevinden als haar echtgenote. Dienstig kan in dit kader ook nog worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Luik strenger werd gestraft dan de echtgenote, hetgeen -opnieuw- aantoont dat er allerm minst sprake is van een identieke situatie.*

*Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij niet werd beëindigd, dit opdat de echtgenote verder zou kunnen*

*instaan voor de zorg van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Er werd hieromtrent aldus wel degelijk gemotiveerd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie.*

*Het is in dit kader allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te besluiten dat de verzoekende partij, gelet op haar herhaaldelijke veroordelingen, een gevaar vormt voor haar echtgenote, de minderjarige kinderen én de samenleving als een geheel.*

*In de mate dat de verzoekende partij van oordeel is dat de strafrechtelijke veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan haar eigen echtgenote niet relevant zou zijn bij de beoordeling van het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, missen de beschouwingen van de verzoekende partij uiteraard alle ernst.*

*Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij hoe dan ook bijzonder slecht gekomen is om op heden in haar inleidend verzoekschrift gewag te maken van "het hoger belang van de minderjarige kinderen", daar waar vaststaat dat de verzoekende partij zich eerder schuldig heeft gemaakt aan bijzonder ernstige misdrijven ten aanzien van haar eigen minderjarige kinderen, alsook ten aanzien van de moeder van deze minderjarige kinderen.*

*Afgezien van het feit dat de verzoekende partij zich zelf kennelijk op geen enkel moment bekommerde om het hoger belang van haar minderjarige kinderen, staat hoe dan ook vast dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen, met name door vast te stellen dat de moeder van de minderjarige kinderen kan blijven instaan voor de zorg.*

*Terwijl ook gewezen is op de mogelijkheid om desgewenst contact te blijven onderhouden tussen de verzoekende partij en de minderjarige kinderen, met name via moderne communicatiekanalen, alsook door eventueel ontmoetingen te regelen in een ander land dan het land van herkomst.*

*De verzoekende partij slaagt er volstrekt niet in om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing, dit voor wat betreft de gebeurlijke schending van artikel 8 EVRM of het hoger belang van de minderjarige kinderen.*

*Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt, waarbij begrijpelijkerwijs de impact van de bestreden beslissing op het gezinsleven van de verzoekende partij wordt beoordeeld in het licht van de strafrechtelijke voorgaanden van de verzoekende partij en de mate waarin zij als een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd.*

*Het hoeft geen betoog dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM anders zou zijn uitgevoerd, indien de verzoekende partij niet zou beschouwd geweest zijn als een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Terecht wijst de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in dit kader in de bestreden beslissing overigens op het feit dat de gebeurlijk negatieve impact van de bestreden beslissing op het gezinsleven van de verzoekende partij de volle eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij is.*

*Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat uit de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet -naar analogie met artikel 8 EVRM- eveneens blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 22 van de Grondwet staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).*

*Artikel 22 van de Grondwet kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (R.v.V. nr. 10.052 van 16 april 2008).*

*Terwijl door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing op zeer uitgebreide en gedegen wijze werd gemotiveerd om welke redenen er geen familiaal beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing kan worden weerhouden in onderhavige zaak.*

*Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder nog gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).*

*Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.*

*De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.*

*Ook het artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. 105059 dd. 14-06-2013)*

*“3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan invoeren.” (R.v.V. nr. 101 868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)*

*“(…), dient vastgesteld dat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar eerder een symbolisch karakter zouden hebben. (Parl.St. Kamer, 2007-08 nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32.” (R.v.V. nr. 123.800 dd. 12.05.2014)*

*Tot slot wijst de verzoekende partij nog op het feit dat zij bereid is om zich te integreren in de Belgische samenleving. Tevens merkt de verzoekende partij op dat zij een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België.*

*Hieromtrent werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing evenwel allerm minst kennelijk onredelijk als volgt overwogen:*

*“U heeft tijdens een ononderbroken en regelmatig verblijf van 13,5 jaar in België met andere woorden niet alleen geen enkele inspanning geleverd zich in de Belgische samenleving te integreren, bovendien heeft u zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan feiten van geweldpleging jegens uw echtgenote, een minderjarig kind en uw eigen minderjarige kinderen. U verwees in het verleden, en ook nog steeds in de tussenkoms t van uw raadsman, naar de “Roma-traditie” waarbinnen deze feiten moeten gekaderd worden. Het feit dat u zich na langdurig verblijf in België nog steeds liet leiden door deze “Roma-traditie” – die haaks staat op de Belgische wetten, waarden en normen – geeft enkel blijk van uw totaal gebrek aan integratie of zelfs maar de wil daartoe. Het loutere feit dat deze feiten zouden gekaderd hebben binnen deze “Roma-traditie” doet trouwens op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat deze in strijd zijn met de Belgische wetgeving en aanleiding gaven tot verschillende strafrechtelijke veroordelingen. Bovendien merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 10/01/2019 in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus stemde niet te begrijpen waarom u gestraft werd en meent onrechtvaardig te zijn veroordeeld. Hieruit blijkt een totaal gebrek aan schuldinzicht en berouw. Dat u nu middels de tussenkoms t van uw raadsman zou inzien dat u zich naar de Belgische normen moet schikken en niet naar de eeuwenlange “Roma-traditie” en dat u spijt heeft van wat er gebeurd is, kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. U kreeg herhaaldelijk de kans om uw spijt te betuigen en schuldinzicht te tonen: u liet dit na in het kader van uw veroordeling en slechts anderhalf jaar geleden liet u dit uitdrukkelijk na tijdens uw gehoor bij het CGVS. Het is opmerkelijk te noemen dat u pas spijt betuigt en u pas naar de Belgische normen wenst te schikken op het ogenblik dat uw verblijfsrecht opnieuw onderzocht wordt. U heeft ons inziens voldoende kansen gekregen om u tijdens uw langdurig verblijf in België te schikken naar de Belgische normen en zich in de Belgische samenleving te integreren.”*

*Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd allerm minst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij zich, ondanks een jarenlang verblijf in het Rijk, bleef verschuilen achter een zogenaamde “Roma-traditie”, dit ten einde de zwaarwichtige strafrechtelijke feiten waaraan zij zich schuldig maakte te vergoelijken.*

*Allerm minst kennelijk onredelijk wordt op basis hiervan door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie besloten dat er geen reële intentie bestaat in hoofde van de verzoekende partij om zich daadwerkelijk te schikken naar de Belgische normen en zich aldus in de Belgische samenleving te integreren.*

*Het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan verzoenen met de overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, volstaat uiteraard op geen enkele wijze om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.*

*Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij zich schuldig maakte aan zeer zwaarwichtige strafrechtelijke feiten, waarbij het uiteraard allerm minst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om bij de beoordeling van de specifieke situatie van de verzoekende partij ook rekening te houden met de aard én het herhaald karakter van de strafrechtelijke inbreuken.*

*Dienstig kan nog gewezen worden op het feit dat zowel Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door de verzoekende partij gepleegde feiten ook voldoende ernstig vonden om te besluiten tot de verregaande maatregel van intrekking van de vluchtelingenstatus.*

*Zie ook nog:*

*“Deze redenering faalt. Het is niet omdat eenmalig een misdrijf zou gepleegd zijn dat de openbare orde niet is geschonden. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat de bestreden beslissing niet stelt dat er sprake is van gevaar voor recidive. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het gepleegde misdrijf ernstig is, ernst ook vastgesteld door de lange duur van de voorlopige hechtenis. Tevens blijkt het recent karakter uit de recente veroordeling en uit de verslagen in het administratief dossier waaruit blijkt dat deze dateren van 23 januari 2016.” (RvV nr. 175.339 dd. 26.09.2016)*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.*

*De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”*

3.3. In de derde grief van het enig middel voert verzoeker in essentie aan dat geen, op afdoende wijze, rekening werd gehouden met zijn gezinsleven en met het hoger belang van de kinderen. Hij meent dat het hoger belang van de kinderen vereist dat de kinderen direct contact met de ouders kunnen onderhouden en tevens regelmatige persoonlijke contacten kunnen hebben. Verzoeker heeft met zijn echtgenote vijf minderjarige kinderen. De band tussen een ouder en diens kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM voorziene proportionaliteitsoverweging en meent dat moet worden voldaan aan de “Boultif”-criteria wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid een rol spelen.

Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest *“EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K M./Zwitserland, §51”*.

Meer bepaald moeten volgende criteria in acht worden genomen:

*“Het betreft hier: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.”*

Verzoeker koppelt deze criteria aan het belang van het kind als volgt:

*“Uit de uitspraak van het EHRM inzake Oner (EHRM 18 oktober 2006. Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken: (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.”*

De redenering van verzoeker is correct.

Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat de verwerende partij aanvaardt dat verzoeker een gezinsleven heeft.

De bestreden beslissingen motiveren hierover als volgt:

*“Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in drie definitieve veroordelingen voor ernstige tot zeer ernstige feiten van geweldpleging, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is*



(RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst die uw raadsman ons bezorgde, verklaarde dat de enige in België verblijvende gezins- of familieleden uw echtgenote en tien kinderen zijn. Daarnaast zouden uw moeder, broer en zus in Frankrijk verblijven. U verklaarde in uw land van herkomst geen familieleden meer te hebben.

Wat de aanwezigheid in Frankrijk betreft van uw moeder, broer en zus, merken we op dat hun loutere aanwezigheid in Frankrijk niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. U maakte niet aannemelijk dat tussen u en hen een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw echtgenote en kinderen, merken we op dat u verklaarde dat 5 van uw kinderen nog minderjarig en 5 ervan meerderjarig zijn en 8 van hen nog bij u wonen. Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u en uw echtgenote en minderjarige kinderen, wordt niet betwist. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals de gevolgen van deze beslissingen voor uw echtgenote en kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kan hebben op hun welzijn is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. Het feit dat u in België een gezinsleven uitbouwde, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze niet enkel een impact konden hebben op het welzijn van uw echtgenote en kinderen, doch ook op uw eigen verblijfsrechtelijke situatie. Het klemmt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw echtgenote en kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt. U pleegde ook niet zomaar feiten van openbare orde, maar zoals reeds ten overvloede aangehaald, pleegde u herhaaldelijk ernstige tot zeer ernstige feiten uitgerekend tegen uw echtgenote en kinderen. U bracht opzettelijke slagen en verwondingen toe aan uw echtgenote en huwelijkte twee van uw minderjarige kinderen op zeer jonge leeftijd gedwongen uit, feiten die zoals reeds vermeld gekwalificeerd werden als verkrachting, aanranding van de eerbaarheid en exploitatie van ontucht.

Bovendien merken we op dat deze beslissingen enkel op u betrekking hebben. Uw kinderen beschikken op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus en op een verblijf van onbepaalde duur. Zij verblijven dus nog steeds legaal in België en kunnen onverminderd genieten van recht op onderwijs en andere aan hun legaal verblijf verbonden rechten. Bovendien maakt uw echtgenote, wiens subsidiaire beschermingsstatus eveneens ingetrokken werd, evenmin het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij beschikt op heden nog steeds over een verblijfsrecht van onbepaalde duur en zal dus kunnen blijven instaan voor de zorg over jullie kinderen.

Gelet op het feit dat dat herhaaldelijk veroordeeld bent voor feiten gepleegd ten aanzien van uw gezinsleden kan ons inziens enkel leiden tot de conclusie dat u een gevaar vormt voor zowel uw echtgenote, uw kinderen als de samenleving als geheel. De eventuele bijkomende negatieve impact van deze beslissing op uw echtgenote of kinderen is op zich onvoldoende reden om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.

We merken ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden, zeker het gegeven dat het telkens ging om ernstige tot zeer ernstige gepleegd op uw gezinsleden, worden uw persoonlijke familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met uw echtgenote en kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw echtgenote of kinderen, daar zij begeleid van een meerderjarige op volkomen regelmatige wijze het land

*kunnen in- en uitreizen. Uw echtgenote beschikt niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus – deze werd net zoals de uw definitief ingetrokken – doch uw kinderen wel. Een terugkeer naar hun land van herkomst kan dus gevolgen hebben voor deze beschermingsstatus. We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in het land van herkomst, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”*

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de belangen van de kinderen heeft afgewogen aan de vrijwaring van de openbare orde.

Evenwel werd door de verwerende partij geen administratief dossier neergelegd. De afwegingen die de verwerende partij maakt, kunnen door de Raad niet worden gecontroleerd. De Raad heeft geen inzage in de motieven van de opgelopen veroordelingen van verzoeker. Uit een loutere opsomming van de veroordelingen kan de Raad evenmin nagaan of in welke mate het hoger belang van de kinderen de aanwezigheid van verzoeker vereist en of het hoger belang van de kinderen opweegt tegenover de bescherming van de maatschappij. Gelet op de aard van de misdrijven sluit de Raad niet uit dat de motieven hierover in de bestreden beslissingen correct zijn, evenwel zonder een administratief dossier kan de Raad geen controle uitvoeren. Evenmin heeft de Raad inzage in de vragenlijst en het antwoord van verzoeker, terwijl de bestreden beslissingen hiernaar verwijzen. Een controle over de toepassing van artikel 8 van het EVRM is onmogelijk. Ook kan de Raad niet nagaan of de gepleegde misdrijven voldoende ernstig en actueel zijn, of verzoekers eigen kinderen waren betrokken en in welke mate.

De Raad herinnert eraan dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 22 december 2006 de verwerende partij verplicht een administratief dossier neer te leggen, dat geïnventariseerd is. Het inventariseren van het administratief dossier is geen loutere formaliteit, maar strekt ertoe, naast het toelaten documenten snel terug te vinden en het bieden van een chronologisch overzicht van de zaak, garanties te bieden op het vlak van volledigheid en integriteit van het dossier.

De verwerende partij heeft in dit geval geen administratief dossier neergelegd en enkel een beperkt aantal stukken toegevoegd aan haar nota met opmerkingen, te weten een uittreksel uit het strafregister, de vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2018, de kennisgeving en de beslissing van 19 februari 2019 van de commissaris-generaal, een evaluatiefiche over de echtgenote van verzoeker, een nota van 27 juli 2020 bevattende het voorstel tot beëindiging van verblijf en de bestreden beslissingen. Evenmin kan nagegaan worden of de kinderen van verzoeker, wiens internationale beschermingsstatus werd behouden volgens de bestreden beslissingen, in staat kunnen worden geacht hun vader elders dan in het Rijk te ontmoeten en of dit noodzakelijk is ter bescherming van hun hoger belang. De opmerkingen van de verwerende partij dat verzoeker strenger werd bestraft dan zijn echtgenote en dat verzoeker zich schuldig maakte aan bijzonder ernstige misdrijven ten aanzien van zijn eigen kinderen en dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM anders zou geweest zijn als verzoeker niet beschouwd werd als een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, kunnen niet worden nagegaan.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de toenmalig bevoegde minister is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissingen onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting hierop gewezen, gedraagt de advocaat van de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige onderdelen van de overige grieven behoeven geen verdere bespreking.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

**Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN